

ZSÁVOLYA ZOLTÁN

Zsirondi valőrök

avagy Fejbukósisk a hón alatt

Falhoz lapulva slisszolunk, bicegünk: kocsizunk el
mintegy – mirőlunk kétszázharminc éve készülő
film fényes szalagjait hagyjuk hátra a
levegőben, vagyis már – “Emelés!” – a levegő-
égben. S nem kocka köztünk, ám négyszög fafej,
ki nem érti: felhőredőzet xeroxol minket tovább.

Oly magasságig fel, ameddig csak lehet? Körülbelül.
Ja, öregéből addig (áttételeknek hő során
keresztül), fényliftveződve, el már egész’ a Semmiig...,
ahonnan lelátás még van, de ahova
nem csupán emberszem, még néember sem hatol;
hol hát végtelenítve lubickolhat így egy Nagy Marat.

Nincs dolgunk véle, mi más raj vagyunk.
Bukásán fél szemünk mindössze, míg a másika
páros csillámdióknak rozzant figyelem,
mely visszaréved fatornyos, zöld pátriánk,
e tengermosta földcsillám dúnéire,
ha lennének, ugye – Dél/Dél-Nyugat nedveske holdkaréjai.

•

Felkerültünk Párizsba! Feladatunk eztán csupán
ennyi: rágni, csupálni, vágni lefele
csalánzó lábaink, mik konfúzusan odakötnek, ó!,
minket még a vad röghöz. Süket éjjeken
akár könnyű is lehetne ez: “Láb láb után
válik le! Valahány...” Ám polipfejünk: királyi. – “Csend!”

Cuppanunk a plafonra. Tapadókorong, miegyéb
segít meg ebben. Majd akkor örül
a meszelés, midőn elhagyjuk. Fent és lebegve is
ezért – s még jó soká... A megmaradt
csápjainkkal időzavart okozva, holmi összeesküvést.
Valahol *sub rosa*-s ventilátorként kavarunk, azt jól tudom.

E póz ejt majd le minket. Innét lesz oly hön muszáj
elkocsíznunk, le, hasirányba, pinceszobák vak és rideg
padlatához, a mélyre, a bús, patkányrágta hajnalok
redőzetébe fúródva. Aligha sejtve mást már, mint ami
szembejön oktalan, monoton mintázat: *vörös és fekete*.
(Előbb az úr nyakunk lukán, utóbb alvadó vérháló terül.)

•

És nem megy máshogy! A másként: *reménytelen*.
Tárgyalni épp lehetne, ám minek? Van azért még időnk,
úgy véve... S egyszeriben meglátva filmünk, és bizony:
előre – jaj, de nem épp deprimáló! Magam részről ilyen
szólok a *Doppelgängerem*höz: “Ejnye, kis kíváncsi! Nézd,
eme precíz, éles-nagy technikai vívmány síkhideg...”

De Trouffeuau-ig mégsem futunk előre; a szél bármilyen
korbács a habokon, melyekbe hazamenekülve belelé-
pünk. Nekünk ugyanis azzal kezdődött el valaha
elhivatottságunknak ideje, mi nála a befejezés.
Ezer csapás..., vagy tízezer, majd sok-sok millió - - -
“És még mindig nem madáré?!” – “Ne is akarj ilyet!”

Brissout-nak hívnak; hasonlítok még úgy önmagamra, ám,
oly rég teszem, fantáziátlansággal, hogy, lám, *ugyanaz*
is leszek lassan s lényegében; e tény pedig
szürke biztonság, nem több. Még jó: alig is kevesebb.
(Számszakilag kell meglennünk, hulláknak, a többi merő
képzeltéssel; ember, omló homokóra-felső: hamufőveny).

